

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.561 van 23 mei 2013
in de zaak A. 203.933/VII-38.459.**

In zake : Mustapha EL BACHIRI
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jeroen Thieren
 kantoor houdend te 8630 Veurne
 Karel Coggelaan 21
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 maart 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 januari 2012 waarbij aan Mustapha El Bachiri een identificatiekaart voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 mei 2013.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Iris Van Bael, die loco advocaat Jeroen Thieren verschijnt voor de verzoeker, en attaché Dominique Van Dam, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 1 april 2011 vraagt de vergunde bewakingsonderneming BVBA Focus Security op grond van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid (hierna : bewakingswet) voor de verzoeker een identificatiekaart aan voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten.

3.2. Als gevolg van deze aanvraag wordt een onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden gevoerd. In het verslag van dit onderzoek wordt melding gemaakt van een proces-verbaal dat op 30 augustus 2009 door de lokale politie van de politiezone Schelde-Leie ten laste van de verzoeker werd opgesteld wegens het illegaal bezit van een verboden wapen. Het verslag vermeldt daarover het volgende :

"Bij een verkeerscontrole stelt de politie vast dat EL BACHIRI niet voldoet aan de voorwaarden om te rijden met een voorlopig rijbewijs. Opstellers gaan over tot een controle van het voertuig.

Zij treffen in het handschoenkastje een lederen etui aan met daarin een telescopische nunchaku (= twee stokken aan de uiteinden verbonden door een ketting, nvdr).

Verklaring EL BACHIRI

'Het verboden wapen betreft een uitschuifbare nunchaku die ik ongeveer twee jaar geleden gekocht heb in Londen. Het wapen ligt sedert enkele dagen in mijn voertuig om het aan iemand te tonen. Het is stom van mij'.

Parket: zonder gevolg wegens minnelijke schikking betaald".

3.3. Op 9 augustus 2011 adviseert de Commissie onderzoeken naar de veiligheidsvoorwaarden op basis van het voormeld verslag dat de verzoeker niet aan de veiligheidsvoorwaarden voldoet en dat een procedure tot weigering van de afgifte van een identificatiekaart moet worden aangevat.

3.4. Met een aangetekende brief van 30 augustus 2011 wordt aan de verzoeker meegedeeld dat de minister van Binnenlandse Zaken op basis van de in het verslag van het veiligheidsonderzoek vermelde feiten overweegt de identificatiekaart te weigeren. Er wordt eveneens meegedeeld dat de verzoeker over vijftien werkdagen beschikt om bij de Algemene Directie Veiligheid en Preventie inzage te nemen van het administratief dossier en over veertig dagen om zijn verweermiddelen bij aangetekende brief over te maken.

3.5. Op 12 september 2011 dient de verzoeker een verweerschrift in. Daarin laat hij gelden dat hij geboeid is "door alles wat met Oosterse gevechtskunsten te maken heeft, vandaar ook de fascinatie en aanschaf van dergelijk wapen destijds", doch dat hij het wapen nooit zou gebruiken in een conflict. Hij erkent dat hij een fout heeft begaan door het wapen mee te nemen in het handschoenenkastje van zijn wagen, doch hij is er niettemin van overtuigd een geschikte bewakingsagent te zijn. Hij vraagt dat het bestuur dit eenmalig gebeuren over het hoofd zou zien en hem een identificatiekaart zou worden toegekend.

3.6. Op 10 januari 2012 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de thans bestreden beslissing. De minister stelt vast dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde gesteld in artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet, zodat hem geen identificatiekaart wordt toegekend. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Overwegende dat voorgaande feiten van verboden wapenbezit als volgt kunnen samengevat worden: tijdens een controle van uw voertuig werd in het handschoenkastje een telescopische nunchaku gevonden. U verklaarde dat u dit wapen reeds enkele dagen in uw voertuig had om het aan iemand te kunnen tonen.

Overwegende dat de wetgever van mening is dat de personen die belast zijn met de bewakingsactiviteiten van persoonscontrole vaak geconfronteerd worden, meer dan zij die zich bezighouden met andere bewakingsactiviteiten, met conflictsituaties. Dat de uitoefening van deze bewakingsactiviteit vereist dat men in een conflictsituatie een evenwicht vindt tussen enerzijds een efficiënte controle en anderzijds het respect voor de fundamentele rechten van de mens.

Overwegende dat de wetgever er van uit ging dat de bewakingsactiviteiten in beginsel ongewapend dienen te worden uitgeoefend aangezien de activiteiten van de private veiligheidssector een louter proactieve, preventieve functie hebben. Bovendien zijn bewakingsagenten niet gerechtigd enige dwang of geweld te gebruiken. Derhalve werd voorzien in een algemeen verbod om welbepaalde bewakingsactiviteiten gewapend uit te oefenen. Het betreft meerbepaald activiteiten die in het algemeen contacten met medeburgers impliceren (persoonscontrole, goederenbewaking op publiek toegankelijke plaatsen,...). De wetgever ging ervan uit dat de bewakingsagenten zich vaak in conflictueuze situaties kunnen bevinden waarin wapendracht provocerend zou kunnen werken of de agenten ertoe zou kunnen aanzetten in een crisissituatie op onverantwoorde wijze gebruik te maken van zijn wapen of op een wijze waardoor argeloze aanwezigen gekwetst zouden kunnen worden. Daarom is het verboden dat men tijdens de uitoefening van de meeste delicate bewakingsopdracht, met name persoonscontrole, zijn toevlucht zou nemen tot het gebruik van wapens.

Dat het de uitdrukkelijke wil is van de wetgever dat men bij bewakingsactiviteiten op een preventieve manier te werk gaat en een conflict benadert vanuit een psychologische hoek eerder dan zijn toevlucht te nemen tot wapens of geweld.

Dat indien deze aanpak niet de verhoopte resultaten oplevert, de bewakingsagent zich moet onthouden van elke andere tussenkomst en de politiediensten onmiddellijk moet verwittigen.

Overwegende dat het verboden wapenbezit een doorslaggevend element is in het vormen van een oordeel met betrekking tot de ingesteldheid van een persoon die een gereguleerd en delicaat beroep wenst uit te oefenen. Dat in

principe de private bewaking immers op ongewapende wijze gebeurt aangezien ze een louter preventieve functie heeft. Dat taken waarbij het dragen van wapens noodzakelijk is, principieel worden uitgevoerd door de politie.

Gelet op de wil van de wetgever dat bewakingsactiviteiten gewelddoos en in principe zonder wapens worden uitgeoefend, is het belangrijk na te gaan, voor elke bewakingsagent afzonderlijk, of hij in geval van conflict geneigd zal zijn terug te vallen op wapens of ander geweld.

Dat in casu het veiligheidsonderzoek bepaalde feiten, onder meer verboden wapenbezit, aan het licht bracht;

Overwegende dat deze feiten, hoewel zij niet in uitoefening van uw job als bewakingsagent plaatsvonden, terecht de vrees opwekken dat u die activiteiten wenst uit te oefenen die in se conflictueuze situaties met medeburgers met zich mee kunnen brengen, uw toevlucht zal nemen tot een verboden wapen zo u zich bij de verdere uitoefening van uw bewakingsactiviteiten bedreigd zou voelen.

Overwegende dat u in uw schriftelijk verweer ten aanzien van de administratie verklaart (...) dat u geen gewelddadige intentie had met dit wapen. U stelt geboeid te zijn door Oosterse gevechtssporten en dat het enkel de bedoeling was dit wapen aan een vriend te tonen.

Echter, overwegende dat, zelfs indien uw verklaringen zouden overeenstemmen met de waarheid, u, door u een illegaal wapen aan te schaffen of dit in uw bezit te hebben, ongeacht of u het wapen al dan niet gebruikt heeft of gaat gebruiken en ongeacht de reden die u tot de aanschaf of het bezit aanzette, de vigerende regelgeving, inzonderheid de wapenwetgeving, reeds overtreden heeft.

Overwegende dat de wapenwetgeving uitdrukkelijk het onwettig bezit van bepaalde wapens door particulieren verbiedt. U deinst er echter blijkbaar niet voor terug de wapenwetgeving, een wetgeving die van openbare orde is en die iedereen wordt verondersteld te kennen, met de voeten te treden.

Overwegende dat het bezit en/of het gebruik van een telescopische nunchaku en voor wat dat betreft ook van andere wapens - zelfs legale wapens - tijdens de uitoefening van uw beroep als bewakingsagent, verboden is.

Overwegende dat de wetgever het voorbehouden van de toegang tot de private en bijzondere veiligheidssector aan professioneel betrouwbare personen als hoofddoelstelling voorop stelde.

Dat voornoemde feiten in uwen hoofde wijzen op een algemene ingesteldheid die niet beoogd wordt door de wetgever ten aanzien van personen die werkzaam zijn in de bewakingssector.

Overwegende dat de wetgever expliciet heeft gesteld dat het gewenste profiel van een bewakingsagent wordt gekenmerkt door het bezitten van integriteit. Met integriteit wordt bedoeld dat men adequaat en zorgvuldig handelt, met inachtneming van zijn verantwoordelijkheden en de geldende regels. Uit de hierboven weergegeven feiten blijkt echter dat u geenszins over deze essentiële eigenschap voor een bewakingsagent beschikt en u bijgevolg niet aan het gewenste profiel voldoet om in de delicate sector van de private en bijzondere bewaking tewerkgesteld te worden.

Omwille van bovenvermelde redenen stel ik vast dat u niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 6, lid 1, 8° van de bewakingswet;

(...)"

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van "het motiveringsbeginsel". De verzoeker betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt hoe de in aanmerking genomen feiten een gevaar kunnen vormen voor het normaal uitoefenen van een bewakingsopdracht. Bovendien stelt hij dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom een eenmalig feit enige repercussie zou hebben op het uitoefenen van de functie van bewakingsagent.

5. De verwerende partij antwoordt dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom zij de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten voldoende ernstig heeft beschouwd om hem de toegang tot de bewakingssector te ontzeggen. Zij wijst erop dat in de bestreden beslissing in het algemeen het risico wordt omschreven van het gebruik van wapens bij het uitoefenen van bewakingsactiviteiten, een risico dat ontegensprekelijk aanwezig is bij een kandidaat-bewakingsagent in wiens voertuig een nunchaku wordt gevonden. Ook stelt zij dat de uitleg die de verzoeker heeft gegeven voor het bezit van het wapen niet klakkeloos wordt aangenomen en dat wordt aangegeven dat die uitleg geen afbreuk doet aan de inbreuk zelf. De verwerende partij is van oordeel dat het bestreden besluit in zijn geheel aantoont dat rekening werd gehouden met de aard en de ernst van de feiten en de relevantie ervan in het licht van de veiligheidsvoorwaarden, zoals bepaald in artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet.

6. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt de verzoeker dat het tegenstrijdig is om uit een eenmalig gebeuren een algemene ingesteldheid af te leiden en dat niet wordt gemotiveerd hoe uit een eenmalig feit zou blijken dat hij

niet op een normale wijze een bewakingsopdracht kan uitoefenen, te meer daar de feiten zich niet hebben voorgedaan bij een bewakingsopdracht. De verzoeker is van mening dat geen enkel gegeven voorhanden is om te besluiten dat hij een verkeerde ingesteldheid heeft en dat zijn verweer niet wordt beantwoord in de bestreden beslissing.

Beoordeling

7. Ingevolge de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is het bestuur verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

8. Op grond van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet moeten de personen die een uitvoerende functie uitoefenen in een bewakingsonderneming voldoen aan de veiligheidsvoorwaarden noodzakelijk voor het uitoefenen van een uitvoerende functie en mogen zij geen feiten gepleegd hebben die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, raken aan het vertrouwen in de betrokkene omdat ze een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie of een tegenindicatie van het gewenste profiel, zoals bedoeld in artikel 7, § 1bis, van de bewakingswet uitmaken. Het gewenste profiel is volgens deze bepaling gekenmerkt door :

"1° respect voor de grondrechten van de medeburgers;

2° integriteit;

3° een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag en het vermogen om zich daarbij te beheersen;

4° afwezigheid van verdachte relaties met het crimineel milieu".

9. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken geoordeeld heeft dat de verzoeker vanwege zijn verboden wapenbezit niet aan de voorwaarden van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet voldoet.

De vaststelling dat de verzoeker in bezit was van een nunchaku is in het kader van het onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden een relevant gegeven. Dergelijke wapens zijn door de wetgever immers verboden omdat zij een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid kunnen vormen (zie artikel 3, § 1, 13° en 16°, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet)).

10. Nadat er op gewezen is dat bewakingsopdrachten in principe ongewapend moeten worden uitgevoerd, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de feiten, hoewel zij niet in de uitoefening van zijn job als bewakingsagent plaatsvonden "terecht de vrees opwekken dat (hij) (...) (zijn) toevlucht zal nemen tot een verboden wapen zo (hij) zich bij de verdere uitoefening van (zijn) bewakingsactiviteiten bedreigd zou voelen". Met de aangehaalde motivering wijst de minister klaarblijkelijk op het risico dat de verzoeker bij de uitoefening van een bewakingsopdracht van een verboden wapen gebruik zou maken. Bovendien wordt ten aanzien van het verweer van de verzoeker dat hij met het wapen geen gewelddadige intentie heeft, vastgesteld dat hij "ongeacht de redenen die (hem) tot de aanschaf of het bezit (van het wapen) aanzette, de vigerende regelgeving, inzonderheid de wapenwetgeving, reeds overtreden heeft".

Aldus laat de bestreden beslissing op een voor de verzoeker begrijpelijke wijze, de redenen kennen op grond waarvan zij werd genomen. De motivering is ook afdoende, aangezien zij de bestreden beslissing kan dragen en er geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen de inhoud van de bestreden beslissing en de motivering die als verantwoording voor de beslissing wordt gegeven.

Het "eenmalig" karakter van de feiten - de verzoeker heeft overigens verklaard dat het verboden wapen reeds "ongeveer twee jaar" in zijn bezit was toen het bij een politiecontrole in zijn wagen werd aangetroffen - doet geen afbreuk aan de deugdelijkheid van de opgegeven motivering.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

11. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Volgens de verzoeker heeft de verwerende partij alle bruikbare middelen aangewend om de identificatiekaart te weigeren, zonder oog te hebben voor de proportionaliteit of de pertinentie van bepaalde elementen.

De verzoeker stelt meer bepaald dat de bestreden beslissing ten onrechte laat uitschijnen dat hij geen evenwicht kan vinden tussen een efficiënte controle enerzijds en het respect voor de fundamentele rechten van de mens anderzijds, terwijl geen enkel verband bestaat tussen het voormeld evenwicht en het eenmalig bezit van een verboden wapen. De verzoeker haalt verschillende verklaringen aan waaruit volgens hem blijkt dat hij een bijzonder evenwichtig persoon is die er juist wel in slaagt het evenwicht te vinden tussen een efficiënte controle en het respect voor de fundamentele rechten van de mens. Voorts meent de verzoeker dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte laat uitschijnen dat hij een bepaalde drang zou hebben om in het kader van een bewakingsopdracht gebruik te maken van wapens. Uit geen enkel stuk zou echter blijken dat hij betrokken is geweest in een gevecht met wapens. Integendeel zouden door hem voorgelegde verklaringen aantonen dat hij een uiterst rustig persoon is die steeds de noodzakelijke kalmte weet te bewaren. De verzoeker

betwist ook dat uit het feit dat hij eenmalig een verboden wapen in zijn bezit had, kan worden afgeleid dat hij in geval van conflict geneigd zal zijn om terug te vallen op wapens. Hij beseft dat private bewaking een delicaat beroep is en hij is maar al te goed op de hoogte van de preventieve functie van de bewaking. Enige aanwijzing dat hij geweld zou plegen in zijn functie is er niet, zo stelt hij. De verzoeker merkt voorts op dat het wapen werd aangetroffen op het ogenblik dat hij zijn functie van bewakingsagent niet uitoefende en dat bijgevolg geen verband bestaat tussen het eenmalig bezit van het wapen en de uitoefening van de functie van bewakingsagent. Hij wijst erop dat het wapen in beslag werd genomen zodat hij thans geen wapen meer bezit, dat hij bovendien het wapen nooit heeft gebruikt en dat de verwerende partij zonder enige aanleiding twijfelt aan de oprechtheid van zijn verklaring dat hij geen gewelddadige intentie had. Het feit dat hij eenmalig een verboden wapen in zijn bezit had, houdt volgens hem niet in dat hij geen respect heeft voor de wet. Hij stelt trouwens een bewijs van goed gedrag en zeden te bezitten. Ten slotte stelt de verzoeker dat het gegeven dat hij eenmalig een verboden wapen in zijn bezit had, niets zegt over zijn integriteit. Volgens de verzoeker gaat het slechts om drogredenen om hem een identificatiekaart te weigeren. Hij verwijst in dat verband nogmaals naar de verklaringen van verscheidene personen waaruit zou blijken dat hij bijzonder integer is.

12. De verwerende partij antwoordt dat in de bestreden beslissing uitvoerig de motieven zijn vermeld waarom zij van oordeel was dat de door de verzoeker gepleegde feiten een belemmering kunnen vormen voor de goede uitoefening van zijn functie als bewakingsagent, dat zij niet heeft gesteld dat de verzoeker geen evenwicht zou kunnen vinden tussen een efficiënte controle en het respect voor de fundamentele rechten van de mens, dat echter terecht kan worden gevreesd dat de verzoeker tijdens de uitoefening van bewakingsactiviteiten zijn toevlucht zal nemen tot verboden wapens, aangezien de vrees bestaat dat een burger die in het bezit wordt gevonden van een verboden wapen ook zijn bewakingsactiviteiten niet ongewapend zal uitoefenen, temeer daar hij als bewakingsagent regelmatig met conflicten moet omgaan. Daarnaast stelt de

verwerende partij dat de feiten van verboden wapendracht op zich de integriteit van de betrokkene aantasten, zoals in het bestreden besluit wordt aangegeven.

Wat betreft het argument van de verzoeker dat hij erin slaagt een evenwicht te vinden tussen een efficiënte controle en het respect voor de fundamentele rechten van de mens, merkt de verwerende partij op dat de verzoeker nog geen bewakingsactiviteiten heeft uitgeoefend en hij op dit vlak dus nog niets heeft bewezen. Voorts betoogt zij dat de verklaringen en aanbevelingsbrieven die de verzoeker neerlegt, dateren van na de bestreden beslissing, zodat zij er geen rekening mee kon houden, dat zij het dossier grondig heeft bestudeerd waarbij zij er zich van bewust was dat de verzoeker zijn functie niet uitoefende toen het wapen werd aangetroffen en dat het niet vaststaat dat hij het wapen ooit heeft gebruikt, dat zij niet begrijpt waarom zij het verweer van de verzoeker zonder meer voor waar zou moeten aannemen zonder het risico concreet in te schatten en dat in de bestreden beslissing expliciet wordt gesteld dat zelfs indien de verklaringen van de verzoeker zouden overeenstemmen met de waarheid, hij de regelgeving nog steeds heeft geschonden. De verwerende partij besluit dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt waarom zij de verzoeker onvoldoende integer heeft bevonden om het beroep van bewakingsagent uit te oefenen, dat het feit dat de verzoeker een wet van openbare orde heeft miskend, volstaat om aan te tonen dat hij niet over voldoende integriteit beschikt, dat een beslissing op grond van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet een zaak van appreciatie is waarbij het bestuur over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en dat zij op basis van correct vastgestelde en relevante feiten, binnen de perken van haar appreciatiebevoegdheid en de redelijkheid, tot haar beslissing is gekomen.

13. In zijn memorie van wederantwoord dupliceert de verzoeker dat het feit dat de verwerende partij twijfelt aan de verklaringen en de integriteit van de burgers op zich reeds aantoonde dat het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden, dat het om een eenmalig feit gaat, dat hem niet kan worden verweten dat hij zich nog niet heeft bewezen op het gebied van het uitoefenen van bewakingsactiviteiten, dat het feit dat in de bestreden

beslissing standaardpassages voorkomen duidelijk maakt dat de verwerende partij hem over dezelfde kam scheert als voorgaande dossiers, dat zijn zaak evenwel niet vergelijkbaar is met deze die het voorwerp uitmaakt van het arrest van de Raad van State nr. 190.926 van 28 februari 2009, aangezien de wapens daar werden gevonden in het kader van de uitoefening van een bewakingsopdracht, terwijl dit bij hem niet het geval is. De verzoeker besluit dat de twijfel over zijn integriteit niet terecht is en dat dit onder meer blijkt uit de voorgelegde verklaringen en zijn wil om zijn opleiding tot bewakingsagent om te zetten in de daadwerkelijke uitoefening van de job van bewakingsagent.

Beoordeling

14. Het blijkt niet dat de verwerende partij bij de vaststelling van de voor de zaak relevante feiten onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De bestreden beslissing geeft onder meer aan dat het verboden wapen niet bij de uitoefening van de functie als bewakingsagent werd aangetroffen. Evenmin wordt als vaststaand aangenomen dat de verzoeker het wapen zou hebben gebruikt.

15. De wetgever heeft nunchaku's onder de verboden wapens gerangschikt omdat hij van oordeel was dat het bezit van dergelijke wapens een ernstige bedreiging vormt voor de openbare veiligheid, zelfs in geval niet bewezen is dat de betrokkene effectief van het wapen gebruik maakt of de intentie heeft er gebruik van te maken. De verwerende partij handelt dan ook niet onzorgvuldig of onredelijk door dergelijke inbreuk op de wapenwet bij het onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden te betrekken en in dat verband te beklemtonen dat bewakingsactiviteiten ongewapend en met respect voor de rechten van de burgers moeten worden uitgeoefend. Daarmee laat de verwerende partij niet uitschijnen dat de verzoeker de vaste intentie heeft om in de uitoefening van zijn functie van een verboden wapen gebruik te maken. Het is echter niet onredelijk om aan te nemen dat wanneer iemand in een recent verleden in het bezit van dergelijk wapen werd aangetroffen, minstens een verhoogd risico bestaat dat de betrokkene in geval van een conflict zijn toevlucht zal nemen tot het gebruik van een verboden wapen en

aldus niet aan de vereiste veiligheidsvoorwaarden voldoet. Het feit dat dit risico mogelijk anders kan worden ingeschat en dat de verzoeker diverse verklaringen voorbrengt die in zijn voordeel pleiten, betekent niet dat het oordeel van de verwerende partij onredelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig mei tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin